DISSERTATIO INAVGVRALIS MEDICO - FORENSIS
QVA
VALOR ET SVFFICIENTIA
SIGNORVM
INFANTEM RECENS NATVM
VIVVM AVT MORTVVM EDITVM
ARGVENTIVM
AD DIIVDICANDVM INFANTICIDIVM
EXAMINATVR

PRAESIDE

ABRAHAMO VATERO
PHIL. ET MED. DOCT. ANAT. ET BOTAN. PROF. PVBL.
ORDIN. AC SOCIETAT. IMPER. NATVR. CVRIOS
ET REGIAR. LONDIN. ET BEROLIN. SOCIO.

PROMOTORE SVO MAXIME COLENDO

SPECIMINIS INAVGVRALIS LOCO

PRO LICENTIA

SVMMOS IN ARTE SALVTARI HONORES AC
PRIVILEGIA DOCTORIS
OBTINENDI

D. XIX. APRIL. M D CC XXXV.

H. L. Q. C.

PLACIDAE DISSENTIENTIVM DISQVISITIONI EXPOSITA
A

IOHANNE AVGVSTO SÜSSEMILCH
COSVIG. ANHALT. MEDICINAE CANDIDATO.

VITENBERGAE, IN OFFICINA SCHLOMACHIANA.

DEO
PARENTI
PRAECEPTORIBVS
FAVTORIBVS
ATQVE
AMICIS.

Q. D. B. V.

PROOEMIVM.

DVplex Medici officium, Clinicum atque Forense, quam arduum sit & intricatum, quantas involvat curas ac sollicitudines, quantaque opus sit circumspectione, si quis utroque ita perfungi velit, ne famae atque exi-

ſtimationis ſuae jacturam patiatur, illi intelligent, qui rem, ut par eſt, penitius conſiderare volunt. De priori, nimirum Clinico, nobis in praeſenti res non erit, cum inter omnes conſtet, effectus ſecundos naturae, adverſos vero Medico communiter adſcribi, atque imperitum vulgum, & qui eodem non ſunt peritiores, haud raro Empiricum ignarum ac in arte curandi talpa coeciorem, ob unam vel alteram curam, caſu potius, quam conſilio, feliciter evenientem, Medico rationali præferre. Quod vero ad poſterius, ſcilicet Forenſe attinet, ubi Medicus in caſibus intricatis & ancipitibus, in foro occurrentibus, judicium ferre tenetur, cum horum ſit inſignis diverſitas, atque circumſtantiarum concurrentium immenſa varietas, animus Medici ſaepius pendet, quale judicium ferat, ut evitet, quo minus ignorantiae, negligentiae, aut erroris jure inſimulari queat. Negotium in ſe anceps atque ambiguum, difficilius redditur, diſſenſu Medicorum in diverſas partes abeuntium, de quo ipſi JCti conqueruntur. Audiamus hac de re celeberrimum olim hujus atque Halenſis Academiae JCtum *B. Stryckium*, in Programmate M. D. C. X C. I. edito differentem: *Poſtquam*

in

in sectas abire Medici, & novis novorum ingeniorum experimentis, veterum placita erroris accusare coeperunt, eo deventum est hodie, ut non pauci homicidarum, solis Medicorum subtilitatibus, ab optime merito liberentur supplicio. Vix enim vulnus quoddam, si unum alterumue excipias, proferri poterit, quod absolute mortiferum esse, universa Medicorum schola asseverat. Licet Medicis recentioris aevi jure vitio verti non possit, quod abjecto autoritatis praejudicio, in rebus, quae a veteribus minus accurate examinatae fuerunt, per experimenta meliora edocti, ab eorum doctrina discedant, ac in causis præprimis sanguinem humanum concernentibus, omni utantur circumspectione, dissimulari tamen non potest, multos longius, ac par est, in eo procedere. Fatentur hoc ipsi Medici celebriores, quos inter *B. Bohnius de Renunc. vulner C. II. p. 21. Notio lethalitatis non eo usque se restringi patitur, ut de nulla plaga ejusdem membri & conditionis, ex qua unum alterumve aliquando eluctatum, sed omnes interiisse novimus, prædicari queat, quin potius ab eo, quod utplurimum contingit, & contingere experimur, cæteris paribus argumentari conveniat. Neque enim unum alterumve rarissime contingentium*

exemplum, quo hunc aut illum, ex tali vel tali vulnere aliquando convaluisse observamus, aut ab aliis observatum legimus, sufficit, quo minus, quae saepissime seu ut plurimum lethales deprehenduntur, plagas in his, qui hinc moriuntur, per se tales appellemus, quatenus profecto res difficillima est de binis duorum subjectorum, quorum unum evasit, alterum occubuit, vulneribus asserere, ambo haec sibi omnimode, & per cunctas circumstantias similes, seu specie eadem extitisse, & per consequens ejusdem eventus eadem pronunciare. Legi merentur, quae hi duumviri laudati locis citatis hac de materia fusius dissleruerunt. Haud raro enim singularibus exemplis abutuntur defensores non tantum, sed ipsi quoque Medici, eoque efficiunt, ut rei absolvantur. Quemadmodum cum vulnerum lethalitate, ita cum infanticidio se res habet, ubi signa, infantem vivum editum esse, docentia, incertitudinis & fallaciae postulantur, atque propterea multae infanticidae promeritam poenam aufugiunt. Negari equidem non potest, pleraque horum signorum, ne dicam omnia, ita esse comparata, ut in se ac separatim considerata, quandoque fallere queant, conjunctim tamen sumta, & cum aliis circumstantiis collata,

satis

fatis certa funt. Dignum hoc judicavimus argumentum, in præfenti differtatione, fpeciminis inauguralis loco proponenda, inquirere, quid quantumque dicta figna valeant, ad evincendum, infantem recens natum vivum effe editum, ac in & poft partum vixiffe, ut tanto certius de infanticidio perpetrato conftet. Excitarunt nos ad hoc inftitutum, cafus quidam fingulares, in foro nobis obvenientes, ê quibus clarum evadet, fæpius cautelas, in judicio de infanticidio formando, neceffarias negligi, male applicari, ac hoc pacto haud paucas infanticidas a fupplicio liberari.

Thefis I.

Si ullus in foro exiftit cafus, qui medicis difficultatem creat, ille certe eft, quando ab ipfis judicium poftulatur, de infante recens nato, mortuo reperto, utrum ifte vivus, an vero mortuus in lucem prodierit, ac fi illud, an culpa matris aut alias ob circumftantias idem interierit? Quæftionem hanc, num vivus an mortuus extiterit natus?

Judicium de infanticidio difficillimum eft.

tus? inter medico legales olim non relatam fuisse, teſtatur *Bohnius l. c. Append. diſſ. de infanticid.* nec unquam, adactos inquit, á Prætore fuiſſe Medicos, ut ex cadaveris inſpectione, & per hanc obſervatis, id eſt, per Argumenta Anatomico-Phyſica enunciarent, ſed negotium per indicia tantum mere legalia, plus minus ſpecialia ſeu propinqua deciſum eſſe, & mulierem, quæ infantem mortuum ſe peperiſſe affirmavit, hoc aut ſufficienter probare debuiſſe, aut ſi hoc non potuit, in aſſertione ſua nihilominus pertinacius perſeverantem, ad veritatis confeſſionem cogendam, torturæ ſubjectam eſſe, gravatam inprimis per hoc, quod graviditatem occultavit & clam peperit. Hodie tamen negotium, ut par eſt, absque medicis non abſolvitur, quia plurium in nato phoenomenorum & circumſtantiarum habenda eſt ratio, quorum examine præmiſſo, demum judicium ferri debet & poteſt.

Theſis II.

Cautelae in eo obſervandae.

Magna hic opus eſt cautione ac circumſpectione,

one, ne Medicus præpoſtero ſuo judicio effi-ciat, ut reæ abſolvantur, aut innocentes ſupplicio, vel ſaltem tormentis tradantur. Omnes propterea circumſtantias in inſpectione corpuſculi infantis occurrentes, obſervare, prudenter ponderare, ſollicite inter ſe conferre, ac ex omnibus conjunctim conſideratis, demum judicium dicere convenit. Quemadmodum enim ex eo, quia partus vivus eſt editus, nullatenus inferre licet, eundem neceſſario á matre fuiſſe interemtum, aut ejus culpa interiiſſe, quoniam alias etiam ob cauſas poſt partum idem exſpirare poteſt: ita etiam exinde, quando ex ſignis certis conſtat, eundem non vivum, ſed mortuum, prodiiſſe, concludere non poſſumus, matrem penitus inſontem, ac ab omni culpa liberam eſſe. Potuit enim infanti tenello, in utero adhuc degenti, aut in ipſo egreſſu in partus viis hærenti, injuria inferri.

Theſis III.

Informando de infanticidio judicio certi eſſe debemus vivusne an mortuus ſit natus?

Hoc non obſtante, præcipuum tamen in judicio de infanticidio ferendo momentum in

eo confiftit, ut per certa & indubitata figna conftet, utrum vivus an mortuus infans fit partu naturali editus? Nullatenus enim hic valet, quod *Theffaurus in decif. 13. citante clariff. Alberti Jurisprud. Medic. C. IX.* dicit, quod partus meretricius præfumi debeat, quod fit mortuus editus, fed potius omnes circumftantiæ partum antecedentes concomitantes & confequentes, quantum fieri poteft, indagandæ & rite penfitandæ funt, antequam aliquid certi de vita aut morte recens nati pronunciemus. Propterea etiam non negligenda funt, quæ durante ingravidatione utero gerenti acciderunt, ut tanto firmius judicare queamus. Plures tales cautelas ac quæftiones præliminares inquirendas proponit laudatus *Alberti l. c. §. II. & III.* Exempli gratia, an foemina fufpecta animo & corpore valde fit debilis? an morbus, aut gravia animi pathemata præcefferint? an violentias inopinatas in abdomine & utero perpeffa fit? an medicamentis fufpectis ufa fit? & quæ funt plures, quas ibidem legere licet.

Thef. IV.

Thefis IV.

His præmiffis bene obfervatis, reliqua ex infpe-ctione ipfius cadaveris, aut corporis delicti, petuntur, cujus externus habitus ratione magnitudinis, firmitatis, coloris, conformationis, aliarumque circumftantiarum, ad judicium formandum, confiderari debet. Quemadmodum enim magnitudo ejus debita ac perfectio, quoad omnia organa externa, ejus maturitatem teftatur, ita fi corpus fimul firmum atque robuftum, & fucci plenum obfervatur, eum in utero ad partum usque bene nutritum fuiffe, ac valuiffe indicat, cum contra teneritas atque flaccities corporis, abortum, aut faltem ftatum morbofum in utero anteceffisfe, innuat. Si hoc, multum ad defenfionem atque abfolutionem inquifitæ facit, iftud vero in fe fignum valde probabile, cum aliis autem conjunctum, fat certum conftituit, infantem vi periiffe, adeoque illam multum gravat. Funiculus pariter umbilicalis folidus, firmus atque fuccis turgidus,

Signa vivi aut mortui nati petenda 1) ex habitu corporis infantis externo.

ac hæmorrhagia per illum facta, sat certum de vita infantis testimonium exhibet, collapsus autem, flaccidus aut plane corruptus, nisi ob moram inter partum & inspectionem talis evadat, languorem ejus aut mortem in utero demonstrat. Nec color corpusculi est negligendus, quoniam lividus, variegatus, variisque sugillationibus præditus, item tumores colli, artuumque dislocationes, aut distorsiones vim illatam arguunt, nisi partus admodum difficilis, ac duriores in eo labores in culpa fuerunt, quod ex circumstantiis judicandum, & caute hac de re pronunciandum est. Adstitimus nos ipsi partui foeminæ honestæ laboriosissimo, & vidimus infantem prave situm, abdomine & umbilico ad exitum tendentem, excreto in utero meconio, a convulsionibus lethalibus, mortuum tandem prodire, qui in vertice tumorem lividum & sugillatum, pugni magnitudine monstrabat, quem concussioni abdominis in lapsu matris, paucis diebus partum præcedente, adscribebant. Quis igitur ex solis sugillationibus aut tumoribus apparentibus, violentiam adhibitam esse pronunciare vellet? Non tamen temere credendum inquisitis, culpam in partum difficilem conjicientibus, quia experientia docet,

docet, meretrices tales, absque manibus auxiliatricibus clam parientes, facilius communiter partum eniti, quia a nemine ad partus labores suscipiendos præmature urgentur, quæ causa esse solet plurimorum partuum infelicium, sed dolores leviores & vagos tantisper mussitando, debitum tempus, exspectant.

Thesis V.

Ad sectionem infantis deinceps accedendo, non sufficit, cadaver infantile obiter & quasi per transennam aspexisse, sed accurata omnium ejus partium, ac internorum præprimis viscerum inspectione & perlustratione opus est. Quando enim viscera in cavitatibus contenta, colore naturali prædita, ac succi plena & turgida apparent, foetus in utero nutrimento sufficienti non fuisse frustratos, innuit, ac sanos fuisse docet. Sed quando flaccida, exucca deprehenduntur, eosdem languidos atque morbosos fuisse indicat, atque adeo in utero interiisse, probabiliter monstrat. Inprimis

2) Ex sectione & perlustratione viscerum internorum.

advertendum eſt, utrum vaſa ſanguine turgida, an vero exanguia ſint, quia ſi hoc, hæmorrhagiam per umbilicum factam non tantum confirmant, ſed etiam certius indicium praebent, infantem vivum editum fuiſſe, cum a tali in utero mortuo nulla effuſio ſanguinis expectari poſſit. Non enim ſola intermiſſa deligatio funiculi umbilicalis reſecti vel violenter abrupti hæmorrhagiam lethalem, in infante factam certo demonſtrat, niſi ſimul conſentiat pallor viſcerum, inprimis hepatis, ac defectus Sanguinis a medico deponente ſimul annotatus, quod tamen a multis neglectum iri, aliquot caſibus Facultati noſtræ ad decidendum propoſitis, ſi opus foret, demonſtrare poſſemus. Quippe ſi funiculus inſtrumento hebere reſecatur, aut violenter abrumpitur, ob lacerationem aut tenſionem vaſorum umbilicalium, iſta criſpantur, & non neceſſario ſanguinem fundunt, inprimis longiori fruſtulo relicto, aut partu in loco frigido edito. Notatu dignus caſus ante plures annos hic obtigit, ubi in ſuburbio mane infans recens natus ſepoſitus, tenuiſſimis linteis involutus, aëre frigidiori tempore autumnali exiſtente, vivus inveniebatur, cujus funiculus prope abdomen ab-

ruptus

ruptus erat, ut intra illud retractus, a chirurgo ad ligaturam injiciendam, extrahi volſella debuerit, nulla inde facta hæmorrhagia, ut ut per ſat longum tempus projectus ibidem jacuerat. Omnes igitur circumſtantiæ a Medico ſecante probe annotari debent, ad judicium tanto firmius pronunciandum.

Theſis VI.

Inter omnia viſcera interna, nullum certius de vita infantis in partu & poſt eundem teſtimonium fert, quam pulmo, organum reſpirationis primarium. Quandoquidem enim foetus in utero materno, membranis ſuis involutus, ac ſucco amnii undiquaque circumfuſus aërem externum haurire nequit, neque etiam ob circulum ſanguinis ſpecialem, ejusque tranſitum immediatum per foramen ovale ê dextra ad ſiniſtram auriculam, ac per ductum arterioſum ex arteria pulmonali ad aortam, reſpiratione opus habet, eamque de- *3) Inſpecie ex pulmone.*

mum

mum poſt partum inchoat; inde eſt, quod infantum in utero mortuorum pulmones ſubſtantiæ denſioris magisque compactæ, & coloris obſcurioris rubicundi, vivorum natorum contra rarioris compagis, & coloris magis rubelli deprehendantur. His ſignis accedit experimentum conſvetum cum pulmone inſtitutum, quo in vas aqua repletum injicitur, ubi pulmo mortuorum in utero, ſubmergi, vivorum editorum vero, ob veſicularum pulmonalium, reſpiratione inchoata, expanſionem, aquae innatare obſervatur. Quidam equidem foetum in utero reſpirare poſſe, demonſtrare allaborarunt, idque vagitu uterino, aut ejulatu infantis in utero obſervati, probare voluerunt, quæ tamen nullo nituntur fundamento. Quæ enim de vagitu uterino circumferuntur hiſtoriæ, fabulis anilibus annumerantur a medicis rationalibus, nullamque merentur fidem. Et quamvis nuper admodum Medicus Helvetus, *Cappeler*, talem in propria uxore ſe expertum, adeoque avtacuſton, quod optavit *Lentilius*, ſe profiteatur Medicum in relatione ad *Miſcell. Phyſico-Medic. Mathem. Erfurtens. Anno 1729. Mens. Auguſt Claſſ. IV. Artic. V.* reperiunda, hæc tamen talis non eſt, ut omnem animo eximat

mat scrupulum, eundem sonum a flatibus potius, quam a foetu excitari posse, & in hoc casu etiam excitatum fuisse, licet idem eundem non tam respirationi, quam aëri & exhalationibus, in thorace tenelli hospitantibus, adscribat. Historias tamen tales, de foetu etiam extra uterum propendente, atque post ejulatum editum, in uterum regresso, in *Miscell. curios. A. MDCLXX: observ. LXII. & in scholio adjecto,* legere licet.

Thesis VII.

Experimentum itaque dictum cum pulmone infantis institutum, certissimum & indubitatum, de respiratione inchoata, ac vita infantis extra uterum, signum præbere videtur, eidem tamen soli, nisi recte instituatur, & probe cum aliis circumstantiis conferatur, fidendum minime est, ut potius omni cautione opus sit Medico secanti, ne illud obiter instituat, circumstantias potiores negligat, aut statim de vita & morte infantis decidat, Quemadmodum enim extra omnem dubitationis aleam

Experimentum cum pulmone factum quid probet?

 posi-

positum est, infantem in ipsis viis partus hærentem moriendo, aliquid aëris haurire posse, ita etiam experientia evictum est, eundem inprimis languidum, per aliquot momenta a nativitate, absque respiratione vivere posse, indeque in priori casu absque matris culpa interire, in posteriori vero, antequam respiret, in ipsis partus viis, aut post egressum, suffocari & trucidari posse. Propterea videndum, an pulmo totus, an vero quoad partem tantum, ob unam vel alteram vesiculam in substantia hærentem, aquæ supernatet, & sollicite inquirendum, an putredinis indicia adsint, & quæ aliæ sunt conditiones, accurate attendendæ, quæ legi possunt apud scriptores Medicinæ forensis inprimis in *B. Parentis differt. de infanticid. imputat. signis*. Legi & annotari præterea meretur casus duplex a *Clariss. Dn. Heistero in differt. de falaci pulmonis infantum experimento*, propositus, quorum alter exhibet infantem, per novem integras horas, imbecilliter & infirme quidem viventem atque vagientem, cujus pulmo, sectione post mortem instituta, extractus, & aquæ impositus, nihilosecius constanter ad fundum delapsus est; alter vero in utero mortuum, ab Ipso, aperto prius capi-

te:

te prægrandi, in viis partus hærente, ope instrumentorum extractum, cujus tamen Pulmo nigricans & flaccidus, sicut in foetibus in utero mortuis esse solet, aquæ injectus, perpetuo innatavit, quamvis manifesta corruptionis indicia, putredo, foetor, livor, atque epidermidis discessus, eundem jam aliquod tempus in utero mortuum extitisse, docuerint.

Thesis VIII.

Operæ pretium erit, hanc rem exemplis a nobis observatis illustrare. Secuimus ante aliquot annos infantem in via regia inventum, ac quoniam per sat longum tempus ibi sub sole jacuerat, semiputridum, aperto abdomine existente vermibus copiosissimis atque crassissimis repleto, cujus tamen Viscera in thorace contenta, a putredine adhuc libera erant, pulmoque aquæ injectus fundum petebat. Præterito anno etiam in curia hujus civitatis inspeximus infantem ex aquis extractum semiputridum, corde atque abdominis plerisque visceribus, cum maxilla inferiori

Casus singulares a Præside observati.

riori, haud dubie a piscibus devoratis, destitutum cujus pulmo superstes constanter fundum petiit sed levi saltem flatu immisso, aquæ perpetuo supernatavit, quod JCtis, Iudicii Assessoribus, non sine eorum admiratione monstravimus. Adducta hactenus exempla, ab *Heistero* & a nobis observata, satis superque evincunt, experimentum cum pulmone institutum, quandoque fallere posse, ac propterea eidem soli fidendum non esse. Nihilo secius tamen illorum institutum approbare non possumus, qui rejectis omnibus circumstantiis ad evincendam vitam infantis conspirantibus, ob unum vel alterum casum, sæpius non accurate adductum aut obscurum, experimentum hoc cum pulmone institutum, sublestæ fidei reddere conantur, atque fallaciæ & incertitudinis illud insimulant, quod tamen sæpius a defensoribus, etiam a medicis adjutis fieri, experientia quotidiana testatur. Non nos damnamus curam & diligentiam eorum, in defensione inquisitarum adhibitam, ubi nihil negligendum, quod ad innocentes servandos ullo modo facere potest. Sed tamen eorum institutum laudare non possumus, qui frivolis exceptionibus judicium eludere tentant non

tan-

tantum, ſed etiam ſui voti compotes haud raro fiunt. Aliquando ad Facultatem noſtram mittebatur caſus decidendus, ubi in infante non tantum pulmo diſtentus atque inflatus, vitæ & reſpirationis factæ, ſed etiam cuneus ex gramine compactus, in faucibus hærens, malitioſæ ſuffocationis ſignum certum, a Medico ſecante obſervatum fuerat. Hoc tamen nihil probare diſputabat cauſæ Patronus, quoniam infans ob defectum aëris aut inſpirationis non ſit mortuus, cum tamen denegata exſpiratio eundem effectum edat, quod Facultas noſtra reſpondebat. Ita ante aliquod tempus foemina liberata fuit a ſupplicio, quæ quæſtioni admovenda, antequam id fieret, confeſſa eſt, ſe infanti vivo ex utero egreſſo, os obturaſſe, ea intentione, ut idem ſuffocaretur, obſervaſſe ſe etiam addebat, eundem, remota poſt aliquam moram manu, ad ſe rediiſſe, ſed hac denuo admota, primum ſuper totum corpus ob ſpiritum cohibitum, colore coeruleo ſuperfuſum, mox vero pallore, vitæ deſientis ſignum dediſſe. Nos etiam obſervaveramus in ſectione, non tantum pulmonem laxum & albicantem aquæ perpetuo innataſſe, ſed etiam vaſa cordis ac cerebri, ut in ſuffocatis contingit,

tingit, extreme ſanguine turgida. Nihilo tamen ſecius, poſteaquam alia Facultas Medica reſponderat, infantem ſuffocatione non periiſſe, niſi certo conſtet, matrem obturando os, nares infantis ſimul compreſſiſſe, quod in inquiſitione quæſitum non erat, Facultas Juridica iſtius loci, rem ita decidere non dubitavit, inquiſitam juramento ſe purgare debere, quod nares non ſimul compreſſerit, quod etiam iſta facile præſtitit, atque ſic poenam promeritam aufugit. Quam male, quam bene hoc factum ſit, noſtrum non eſt decernere.

Theſis IX.

4) Ex contentis canalis alimentorum atque veſicæ urinariæ & excrementis inde effuſis.

Tandem etiam non negligendum eſt, in ſectione hujusmodi infantis, examen canalis alimentorum, hujusque contentorum, una cum veſica urinaria. Quandoquidem enim foetus ſucco amnii circumfuſo, ore hauſto, præprimis ultimis menſibus nutritur, hinc præter ſigna perfectionis ejusdem antea data, videndum, an ventriculus contineat notabilem hujus ſucci quantitatem, ex

quo

quo judicare licet, foetum ad partum usque bene nutritum fuisse, cum contra ventriculus vacuus, nutritio succo destitutus, eundem tempore partus jam languidum, morbosumque innuat. Idque etiam confirmant excrementa primæ digestionis, in intestinis crassis reperta, horumque quantitas sufficiens, aut defectus. Ita quoque se res habet cum vesica urinaria, in qua lotium colligitur, cujus non exiguam quantitatem in foetu utero incluso secerni, testantur brutorum gravidorum sectiones, in quibus membrana peculiaris, Allantois dicta, collectioni urinæ per urachum, funiculum umbilicalem transeuntem, dicata reperitur. Hæc quamvis in humano foetu difficillime demonstrari queat, indeque a plerisque exercitatissimis Anatomicis adhuc in dubium vocetur, ab aliis tamen non tantum admittitur, sed etiam aliquando inventa traditur, eamque exempla, urinæ per umbilicum exclusæ, confirmare videntur, *Vid. differt. N. de Gravidit. apparent, in ascitem terminata.* Quicquid hujus sit, defectus totalis urinæ in vesica infantis observatus, & cum defectu succi amnii in ventriculo, ac excrementorum alvinorum in intestinis conjunctus, defectum nutrimenti ac languorem

foetus

foetus in utero indicant. Poteſt tamen etiam urina æque, ac fæces alvinæ, ob ſuffocationem infantis agonizantis, a motibus convulſivis uti in ſtrangulatis contingit, exprimi, adeoque ſigna hæc inter ſe accurate conferenda ſunt, ac circumſpecte judicium ferendum.

Theſis X.

Signa hæc nón ſeparatim ſed conjunctim, de vita aut morte foetus extra uterum decidunt, nec tamen ſemper attenduntur.

Ex hactenus dictis manifeſtum eſſe credimus, ſigna iſta ex ſectione infantum obſervata, uti ſeorſim nullum judicium firmum & infallibile, de vita foetus poſt partum præbent, ita conjunctim ſumta, ſat certo demonſtrare, idem ne vixerit in lucem editus, an minus? Nihilo tamen ſecius non raro contingit, ut iſtis licet accurate obſervatis, cauſarum Patroni media inveniant, conſiliis Medicorum interdum adjuti, infanticidas a promerito ſupplicio liberandi, in dubium illa vocando, aut etiam meretrices ipſæ pertinaciter in ipſa tortura omnia negando, judicium eludant. Hoc ut pateſcat, adducam duo exempla a nobis obſer-

obſervata. Mittebatur ad Facultatem noſtram An. MD.CCXXIII. caſus decidendus, ubi Medicus ſecans ex ſignis perfectionis, in infante reperto obſervatis, ex partu facili, absque auxilio, foeminæ primiparæ triginta annorum, ex funiculi umbilicalis colore ac firmitate, ac ex innatatione pulmonis ſuper aquas conſtanti, eundem vixiſſe pronunciaverat, atque ex conſtrictione funiculi circa collum, extravaſatione Sanguinis ſpumoſi intra cavum pectoris non tantum, ſed etiam ex ſtrepitu oſſium cranii ab attactu levi edito, ſugillationibus meningum atque collectione ſanguinis ſub iisdem, ſtatuerat, infantem hunc partim ſuffocatione, partim violentia capiti illata periiſſe. Conſuluerat defenſor Medicum alium, qui multa ratione ſectionis, non a Medico, ſed a Chirurgo, præſente quidem Medico adminiſtratæ, deſiderabat, vitam & reſpirationem aliqualem foetus in partus viis non omnino negabat, ſed ſuffocationem ſtrangulationi, a funiculo circa collum ducto, ſecundinis in utero adhuc cohaerente, factæ adſcribebat, eique etiam extravaſationem ſanguinis ſub cranio & in thoracis cavitate tribuebat. Sed reſpondeba-

tur a Facultate nostra: strangulationem infantis constrictione colli per funiculum in partu fieri quidem potuisse, sed extravasationes istas nullatenus huic adjudicari posse, potius injuriam capiti illatam evincere; utrum autem hæc culpa matris, aut aliis de causis facta sit, ex depositione Medici certo concludi non posse, inprimis quia ratione sectionis varii defectus annotati fuerant. Atque sic inquisita a poena ordinaria liberata fuit. Sic ante aliquod tempus dissecuimus infantem talem, ex furtiva venere a foemina vidua, septem antehac liberorum in legitimo matrimonio matre facta, conceptum, & clanculum editum, quem illa mortuum natum affirmabat. In sectione autem in corpusculo multas sugillationes, funiculum umbilicalem disruptum, faeces alvinas copiosas in linteo foetum involvente, vasa sanguifera omnia, ut & ipsum cor adeo sanguine vacua, ac si aqua elota fuissent, ne tinctura quidem sanguinis residua, pulmonem autem dilatatum ac distentum, perpetuo aquæ innatentem inveniebamus, adeoque infantem vivum in lucem editum, ac partim hæmorrhagia per umbilicum non deliga-

deligatum, partim suffocatione interemtum, pronunciabamus. An vero plura, aut certiora, quæso, dari possunt signa, infantis vitam extra uterum evincentia? cum mortuus nec alvum deponere, nec hæmorrhagiam pati possit. At enim vero inquisita, ipsam torturam perpessa, inter tormenta, foetum mortuum prodiisse, pertinaciter sustinuit, atque sic vitam servavit.

Thesis XI.

Nullatenus nos personis istis miserabilibus vitam servatam invidemus, potius vicem earundem doleamus, quia illam conscientiæ vulneratæ aculeis turbatam, tormen- *Conclusio.*

 tis

tis corporis atrociſſimis morteque ipſa, deteriorem eſſe novimus, certumque eſt, easdem ſi reæ fuerint, vindictam divinam effugere nullo pacto poſſe. Iſtorum tamen loco esſe nolumus, qui iniquis ſtrategematibus frivolisque artibus, factis facinoroſis colorem quærunt, noxias juſtitiæ manibus eripiunt ac efficiendo, ut ſanguis innocentiſſimus inulte profundatur, delictorum horum participes ſe reddunt.

TANTVM.

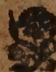
NOBILISSIMO DOCTISSIMOQVE
ARTIS SALVTARIS
CANDIDATO
S. P. D.
JOHANN. GOTHOFREDVS
de BERGER.

PVlchre res tuæ procedunt. Suſcipis Medicinæ Studium, aliis jam literis, elegantibusque, cultus. Doctores deligis probos, ac, me potiſſimum duce, totum Artis ſalutaris ſpatium emetiris. Exploras cupidiſſime, quicquid veterum eſt, novorumque, inventorum, quibus fundus medicus inſtruatur. Diſputando, in eruditorum circulis, acuis ingenium & acumen oſtendis. Sed

omnis

omnium rerum agendarum primordia, a Cultu Numinis capis. Hoc fundas labores tuos, moderaris, adjuvas, & rectissime fortunas. Doctrinam temperantia, modestiaque singulari exornas. Sic Te gerendo, optimo cuique majorem in modum Te commendas, Ordini maxime nostro, qui Te Laurea Medica omnino dignum censet. Hanc cape lætus & multis conjunge cum decoribus, quæ tua Tibi virtus ac scientia spondent. Equidem Amplissimo Patri, ac Nobilissimæ Familiæ, novum, certumque ornamentum, gratulor, gavisurus, si tantum abs Te in posterum diligar, quantum Te amavi semper atque amabo.

Vale.

NOBILISSIMO ATQVE CLARISSIMO

CANDIDATO

S. P. D.

PRAESES.

PRaeclaram ingenii Tui indolem, vitae integritati morumque suavitati junctam, non demum hodie aut nudius quintus cognovi, sed a totidem annis eam & mihi & aliis probasti, Teque hoc omnibus commendasti. Per totum illud tempus, quo Arti salutari in hac Academia operam dedisti, omnes intendisti nervos, ut solidam doctrinarum Medicarum scientiam Tibi comparares, nihilque praetermitteres eorum, quae ad formandum Medicum necessaria duceres. Optimos hac in re Doctores atque Ductores studio assiduo secutus & prosecutus

tus

tus es, exercitiis Botanicis, Anatomicis & Chimicis, & quæ sunt alia, nunquam non interfuisti sedulus spectator, in publicis quoque congressibus subsellia disputantium iterato occupasti, spartamque Tibi commissam ornasti. In Examine, quod Candidatis est solenne, expectationi omnium egregie fecisti satis, eoque effecisti, ut summi in Arte salutari honores ab Ordine nostro Tibi decernerentur. Omnibus itaque Tibi hodie applaudentibus, ego inter gratulantes postremus esse nolo. Gratulor Tibi de specimine, quod mecum una Cathedram ascendendo, nunc is editum. Gratulor Parenti Consultissimo de tali Filio. Quod superest fausta quævis Tibi ex animo apprecor, & eventura auguror. Vale. Dabam ex Museo d. XIX. April. A. S. MDCCXXXV.

